

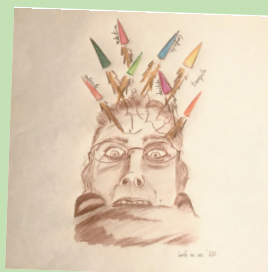
S'acaba el confinament

Text

Caterina Terrasssa Salvà

Retrats

Inés Martín Manera

LA BIBLIOTECA DEL GOLEA
Capdepera
2020

Tot se'n va i tot torna

En aquests temps de confinament ens adonam que en realitat fa molta estona que ho estam, de confinats. Moltes vegades havia tengut aquesta sensació que no sabia molt bé com transmetre. Tancats dins una caixa que cada cop ens sembla més petita. Sí, és vera, ens han fet uns petits foradets per on circula una mica d'aire fresc i una llum tot just insinuada. I ara ja ni tan sols podem «veure enterrar els morts». Els viatges són petits. Les estrelles només les veiem si les dibuixam en el cartró de la caixa on estam tancats. La llibertat només són paraules que escrivim en el mateix cartró on dibuixam les estrelles. Però les estrelles existeixen i la llibertat és a la nostra ment, a les muntanyes de la nostra ment, concretament. Cal pujar aquestes muntanyes i, per tant, cal sortir de la caixa i després baixar un altre cop pels caminois que ens duen a les nostres estimades platges, on tot és i serà possible.

Gràcies Inés, gràcies Caterina, perquè, si més no, heu desfet la primera solapa de la caixa amb les paraules i els retrats.

Miquel Llull

Bibliotecari del Golea

1910

Intermedi

Aquells ulls meus de mil nou-cents deu
no varen veure enterrar els morts,
ni la fira de cendra de qui plora per la matinada,
ni el cor que tremola arraconat com un cavall marí.

Aquells ulls meus de mil nou-cents deu
varen veure la paret blanca on orinaven les nines,
el morro del bou, el bolet verinós
i una lluna incomprensible que il·luminava pels racons
els trossos de llimona seca sota el negre aspre de les botelles.

Aquells ulls meus al coll de la haca,
en el pit traspassat de Santa Rosa adormida,
a les teulades de l'amor amb gemecs i mans fredes,
en un jardí on els moixos es menjaven les granotes.

Porxo on la pols vella congrega estàtues i verdet.
Caixes que guarden silenci de crancs devorats.
A l'indret on el somni topava amb la seva realitat.
Allà els meus ulls petits.

No demanar-me res. He vist que les coses
quan cerquen el seu fil troben el seu buit.
Hi ha un mal d'esvorancs per l'aire sense gent
i als meus ulls criatures vestides, sense nuu!

Nova York, agost 1929

Federico GARCÍA LORCA, *Poeta en Nueva York*.
[versió catalana de Miquel Llull]

S'acaba el confinament

«Hello! Mira, avui estic de millor humor i aprofit per fer-te una nota de veu sobre el que estic dibuixant... Ehm, Bé... No sé com ha sortit, però es meu projecte en si... tot va començar quan... Realment, va ser un exercici que em va proposar sa meua psicòloga, ehm sa terapeuta... Vull dir, jo te don tota sa informació i a partir d'allà, ja tu omets lo que vulguis i fas lo que te doni la gana perquè jo confii plenament en tu... Qüestió... Que vaig començar a fer... eh...

El primer dibuix va ser el meu, bàsicament, perquè jo havia d'entendre'm i... I en una sessió abans vàrem... En un dels meus "subidons" i dels meus "auges", vam arribar a sa conclusió que havia arribat a començar a pensar una altra vegada positivament i que tots els meus adjectius que vam treure.... em va dir: mira com que et costa molt expressar-te en paraules, et bloqueges i, a vegades, et costa trobar descripcions dels sentiments, trob que una bona manera que... (Perquè ella ha anat veient ses meves feines, perquè em té agregada a Instagram) et sé llegir més quan dibuixes, a vegades, que quan expliques. A partir d'aquests adjectius, fes-me un dibuix, i a partir d'allà seguim. I a partir d'aquest dibuix em va començar a dir que clarament jo era una persona PAS (una Persona Altament Sensible) i que aquestes persones altament sensibles, idò hi ha molta informació a internet i a lo millor tu ja la saps, però bé, que moltes vegades quan estan malament es reclouen, se senten insegures... eh, poden ser molt intel·ligents, però no ho poden demostrar perquè al final tenen tanta inseguretad que després fallen en certes coses... Jo no dic que sigui intel·ligent, però si que em veig que a vegades quan xerr quasi no tenc veu i el meu cap va molt més ràpid que sa meua boca, no ho sé... És igual, ja me coneixes també molt...

I a partir d'allà, trob que hi ha molta relació amb tota sa nostra generació... No sé si és perquè jo tenc un grup d'amics que som molt sensibles o realment sa nostra generació va relacionada a que serà una generació que mos costarà molt ehm... (i som totalment conscients ja) sa vida. I... i clar, ara mateix estam prioritizant, no, els pocs doblers que tenim a curar-mos mentalment, a ser forts mentalment, entrenar es puto cervell, bàsicament, els nostros nirvis... A cuidar-mos... De tal manera que una vegada tenguem controlats els nostros sentiments, després, posin lo que mos

posin davant, després de ses hòsties que mos ha donat sa societat bàsicament i aquest món capitalista en què vivim... eh, almanco tenguem eines per no descontrolar es nostros sentiments, perquè realment sempre mos han dit que mos menjarem el món i al final no mos ho acabam menjant ni amb patates, m'entens? I res... i bàsicament és per això que estic començant a fer retrats de persones properes a jo, i que estimo, però no gent gran, sinó, no sé... em va sortir gent que pogués empatitzar i que... Gent que trob que té el mateix problema que jo. I me costa molt poc retratar-vos, i és vera que són molt negatius, estau com a tristos tots, però és que... tots estau així! Vull dir... no hi ha persona que no estigui malament en aquest aspecte, m'entens? O enfadat o trist o... Tots me deis més o manco uns adjectius que són més reflexius, tirant a negatius... ehm, quasi tots és que estau cansats, d'aquesta societat, de ses hòsties que vos dona, ansiosos, espantats, ehm... No ho sé... I per això... Bé! Cinc minuts! Crec que mai havia fet una cosa tan llarga!»

L'autora: testimoni en cru i, com diu na Lena Dunham,¹ una de les veus d'una generació. Testimoni d'intel·ligència múltiple² i de la *utilitat d'allò inútil*.³ Perdonau tantes referències o, en l'altre extrem, que no utilitzi la norma APA, però és que a la universitat ens han insistit molt en això... El que diem *no ens ho podem treure de l'aixella* (ho ha de dir algú més important que nosaltres per tenir credibilitat, hem d'aprendre dels mestres que, òbviament, en saben més que noltros, que *ojo*, són allà on són perquè s'ho mereixen) i a la vegada hem de tenir pensament crític i ser originals... I molts dels que estan a la universitat van de progres, però són més individualistes que na Margaret Thatcher. I tenen un ego tan gros que si llegeixen això s'aturaran de llegir immediatament i no seran capaços de veure que no només els hi passa a ells. Que això els hi passa perquè alimenten un sistema molt injust. Que *no es un caso aislado*. I potser la justícia és una utopia, però les coses es poden fer millor. I sinó que li demanen a un jutge, però un jutge o una jutgessa que no posés en Franco, per favor, que sinó no en sortirem.

Reprenc, que me'n vaig por los *cerros de Úbeda*... Tot ha d'estar ben referenciat, perquè qui vengui després ho pugui entendre bé (que parlem el mateix idioma, en definitiva) i que pugui estar segur que allò que llegeix no és una *puta bazofia*... i amb tanta *fake* i tant de «plagi» no penseu que no ho entenc... Però és que, qui és original i creatiu en aquests temps que corren? Ben poca gent, però tothom va d'artista. D'artista de la pista i de geni de sa llàntia.

¹ Guionista, directora i actriu d'EEUU

² Teoria de Howard Gardner, professor de la Universitat de Harvard

³ *La utilidad de lo inútil: Manifiesto*. Nuccio Ordine

Al final hi ha tanta feina fútil i tanta burocràcia i tant de «complir» currículum que anem tots com a pollastres sense cap; que fem el que podem i prioritzam i no sabem què fer, perquè com que hem rebut una educació infantilitzadora no sabem ser adults... Per cert, parèntesi, en relació a la burocràcia, diu na Hannah Arendt, a l'assaig *La libertad de ser libres*, el següent:

«La política d'expansió dels temps de l'imperialisme es va servir de dos principis de dominació i d'organització completament nous dins la història d'Europa: va introduir el concepte de raça en l'organització política interna dels pobles que fins en aquell moment s'havien considerat a sí mateixos nacions [...] i, enlloc de la dominació colonial preimperialista, basada en la conquesta i l'espoliació, va impulsar la repressió reglamentada que denominem burocràcia».⁴

Què en penseu? En cinc frases té resolt el conflicte català, el conflicte basc, una gran part del malestar de la gent: tant universitaris, immigrants sense papers que fan les feines que nosaltres no volem fer, com gent que viu al carrer...⁵ Agafeu el que dic amb pinces, per favor, enteneu-me pel que vull dir. I no deixeu que el cervell vos exploti, per favor. La saturació informativa la patim totes (les persones). Calma. Tanquem parèntesi, reprenem en el «anem per la vida com a pollastres sense cap i que tots fem el que podem i prioritzem».

Estem en un moment en el que no podem o no sabem aturar-nos per fer-nos a nosaltres mateixos una crítica constructiva i protestar, si cal. Si Kafka escrigués ara *La Metamorfosi* igual es transformaria en hàmsster. Anem tant de cul que no sabem com fer-ho per tocar la realitat i deixar que la realitat ens toqui.⁶ Anam amb la nostra idea del que ha de ser i si alguna cosa et fa mal, supera-ho, tio, que el temps ho cura tot. Puta mentida disfressada de *saviesa* popular. Qualsevol sanitari ho sap, el temps només és un aliat quan prens les mesures oportunes en el moment oportú. Hola, Coronavirus.

De veres que volem viure així?

«¿Cómo vivir? Esa, es la cuestión», deia Avelino Hernández a *Mientras cenan con nosotros los amigos*.⁷ Per decidir com viure, per començar, has

⁴ Pàgines 64 i 65 de *La libertad de ser libres* d'Hannah Arendt de l'editorial Taurus. ISBN: 978-84-306-2231-3

⁵ Per un testimoni, llegir: Silencio administrativo de Sara Mesa, de los nuevos cuadernos anagrama. ISBN: 978-84-339-1627-3

⁶ “Tocar la realidad y dejar que la realidad nos toque”. Frase que va pronunciar Javier Gallego Crudo a un magnífic podcast de Carne Cruda.

⁷ *Mientras cenan con nosotros los amigos*, d'Avelino Hernández. Editorial Canadaya. Editorial brutal, gràcies Olga i Paco. Gràcies mami, per triar bé les teves amistats, I gràcies papi, per fe'ls-hi peix torrat i que sempre vulguin tornar.

de poder menjar i has de tenir una casa i uns drets humans bàsics han d'estar garantits, perquè sinó no vius, sobrevius. I això, sabeu que no ho dic jo, encara que no posi la font. Igual és un bon moment per (re)llegir *Siddharta*.

RENTA BÀSICA JA PER TOTTHOM. HABITATGE DIGNE PER TOTTHOM. SANITAT PÚBLICA I EDUCACIÓ PÚBLICA DE QUALITAT PER TOTTHOM. PERIODISME DE QUALITAT PER TOTTHOM. CULTURA INCLUSIVA I ACCESSIBLE. ALIMENT'S SALUDABLES, ENERGIES RENOVABLES. BASTA JA DE PATER-NALISME. SI NO T'ENTENEN, APRÈN MÉS IDIOMES, MÉS REGISTRES, TU QUE POTS... EL POWER POINT ÉS UNA EINA, NO UNA FINALITAT EN SI MATEIXA... SI NO HO ENTENS, FÉS UN ESFORÇ.

Quan dic tothom, no em referesc a «todos los ciudadanos españoles» ni «todos los europeos». Em referesc a tots els éssers humans. A aquells que caven a les mines de coltan i sense els quals estariem ben putejats perquè no tendríem ni ordenador, ni *smartphones*... Ni totes les coses que necessiten coltan per funcionar, que ni idea de quines són. També em referesc a totes les dones que cusen la nostra roba. Em referesc als nostres esclaus. Totes aquelles persones que necessitem per viure com vivim i a les que tractem de la pitjor manera possible. Que és que fins hi tot tiram el nostre fems a casa seva. O sigui que sí, són esclaus del segle XXI, però com que vivim en una democràcia no podem dir esclaus i hem de cercar eufemismes i fer *green washing* i creure en la meritocràcia i tot això. I dir que encara podrien estar pitjor des del sofà i que noltros no hi podem fer res, no en tenim la culpa. Llegiu *Las venas abiertas de América Latina*,⁸ per favor, i en parlam. No es tracta de tenir la culpa o no, sinó de què fem quan ens equivocam. De què fem amb les nostres herències. De si ens responsabilitzam o no. I de si demanam responsabilitats. I de quin preu pagam. Tot té un preu: callar i parlar també.

De què anam? De què cony anam? No estic fent apologia del suïcidi, estic cridant a través d'un paper, si és que això és possible, a veure si reaccionam: *tots alhora, units en un únic crit, que demani un desig, que demani un desig...*⁹

Basta ja de que sa vida faci més via que noltros, no ho hem de permetre. Basta ja de perdre-la d'aquesta manera... És l'únic que tenim. Basta de negar. I si algú creu en la reencarnació és igual, perquè es trobarà el mateix panorama... BUCLE INFINITÍSSIM. A no ser que prenguem consciència i actuem en conseqüència.

⁸ *Las venas abiertas de América Latina*, d'Eduardo Galeano. Editorial siglo XXI. ISBN: 978-84-323-1145-1.

⁹ *Aniversari*. Cançó del grup Manel.

Mai sabrem si hi ha un futur millor, si el cel o la felicitat existeixen o només són idees... I en tot cas, si ho arribam a saber, ho sabrem quan ja hagi passat. Només tenim l'AQUÍ, només tenim l'ARA. Tenim la sort de conèixer altres realitats, altres països, altres temps... Sempre d'una forma parcial, està clar que no som omnipresents, ni omnipotents... Jo mai tornaré a estar trista o enfadada o contenta o narcotitzada o espantada o desinformada com a forma de vida. Transitaré aquests estats tan bé com sàpiga. I a qui no li agradi, OK. No tenc vocació de predicadora, estic vomitant d'una manera, potser, poc convencional.

Ah, i perdonau el vòmit, però és que no hi puc fer res, tots sabem que és un acte reflex. En definitiva, inconscient, una resposta a un perill. I tot el temps estic demanant perdó, Mare de Déu, què fort... És increïble com la moral judeo-cristiana és encara ben present en l'inconscient col·lectiu eh... i com ens costa reconèixer-ho, perquè tothom està alliberadíssim... Deman perdó per si he ofès a algú, però la veritat és que poca gent que m'ha ofès m'ha demanat perdó a mi... És ben curiós.

I fins aquí el *soliloquio*. L'acab amb un poema de Gloria Fuertes:

«Para el vértigo interior
Para ahogar el soliloquio
¡Salta!
¡Salte de ti mismo!

¡Salta, salte
Que te esperan
Ella o el.»

Carles

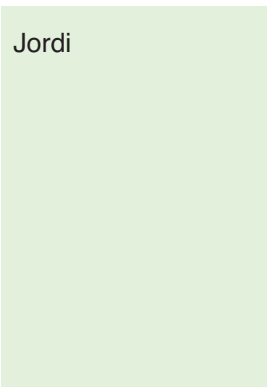
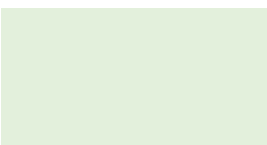
Cata

Costa

Inés

Jordi

Lluc

Marta

Olga

Sira

